

a hajnik wěso na ničo njemzysliwši a so njesebnwši, zo mje bórzy dósć ak-
nje a zo b'dže mje potom prawje překlepac' móc, — plumps, plumps —
tam lěžeš we wodce, tak dołhi, kaž běše. Ja pak běžach z cytej mocoj
dale, bórzy běch na drózy a dołho njetraješ a běch we wsy. Hajnik pak
so mjek hym pomatku wumasa; što chojše rohoi muž nětko činić, dale
za moru běžeć, by čisce podarmo bylo, ludko bychu so wšak jemu tež smje-
li, dokelž běše potny blóta a wody. Na nas pola gmeńskeho předstojic'inja
skoržic', njelby tež za njeho derje bylo — běše wšak sam ze swojimi wulkimi
štiflami přez njemu luku běžat a cytu tranu zakepat — tak dyrbjěše
so hněwa potny zas domoj wróćić. Na pak so jemu čisce prawje, přetož
do njesnych d'ěci so won přecy da, hačrunjěš tuke žane wulku škodu
njenačinja, — ale měšćanskim dale ničo njeproji, hačrunjěš tola tuke
w lěsu jara njel škody načinja!

Mje pak, hdry cyty přejachlomy do wsy přiběžach,
powitacke towaršoj a towarški so njesebnwši, zo symi jich ze strašno-
sće wumožić. Brehow mějachmy tohodla hišće dósć a kóždy mi